

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 11 0 У 014183 15 Увп
Бања Лука, 15.12.2016. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу судија овог суда Смиљане Мрше предсједника вијећа, те Страхиње Турковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће Сање Орашчанин као записничара, у управном спору по тужби Ж.Б. из Г.Р., ... (даљем тексту: тужилац), против рјешења тужене СО Р. број 02-03-3-11/14 од 27.3.2014. године, у предмету именована члана општинске изборне комисије, одлучујући по захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање рјешења Округног суда у Бањој Луци број 11 0 У 014183 14 У од 30.9.2015 године, на нејавној сједници вијећа одржаној 15.12.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаним рјешењем одбачена је тужба јер оспорено рјешење није коначан акт у смислу члана 7. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС", број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС) будући да то рјешење добијањем сагласности ЦИК добија статус коначног управног акта, па је тужбу ваљало одбацити у смислу одредбе члана 22. тачка 2. ЗУС. Још се наводи да се у конкретном случају ради о материји из Изборног закона гдје се правна заштита не може остваривати пред судовима у РС па се ради о ствари о којој се по одредбама ЗУС не може водити управни спор из којих разлога је тужбу требало одбаци и по одредби члана 22. тачка 5. тог закона.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање побијаног рјешења (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија његову законитост због повреде закона и правила поступка. Истиче да је суд тужбу одбацио из формално-првних разлога не упуштајући се у меритум ствари, јер из побијаног рјешења не може се закључити каква правна заштита тужиоцу стоји на располагању будући да рјешење не садржи поуку о правном средству; да се ради о управном акту у смислу члана 192. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС", број 13/02, 87/07 и 50/10 - у даљем тексту: ЗОУП) па је погрешан закључак нижестепеног суда да није у питању коначан управни акт. Предлаже да се захтјев уважи, побијано рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужена у одговору на захтјев истиче да је побијана одлука правилна и законита и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Г.Б. и С.С., заинтересована лица у овом управном спору, нису дали одговор на захтјев.

Размотривши захтјев и побијано рјешење по одредбама члана 39. ЗУС, затим одговор тужене стране, као и цјелокупне списе овог управног спора, а и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Поступак избора чланова изборних комисија, па између осталих, и општинске изборне комисије регулисан је Изборним законом Републике Српске („Сл. гласник РС“, број 34/02, 35/03, 24/04 и 19/05, у даљем тексту: Изборни закон РС) и Изборним законом Босне и Херцеговине („Сл. гласник БиХ“ број 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32/10, 18/13 и 7/14, у даљем тексту: Изборни закон БиХ).

Тако је чланом 17. став 3. Изборног закона РС прописано да чланове општинске изборне комисије и њеног предсједника именује Скупштина општине уз сагласност ЦИК.

Исто тако одредбом члана 2. 12. став 5. Изборног закона БиХ прописано је да чланове општинске изборне комисије именује скупштина општине, односно општинско вијеће уз сагласност ЦИК на основу јавног огласа по процедури коју утврђује ЦИК БиХ посебни прописом, а ставом 8 тог члана да Скупштина општине именује предсједника из реда чланова општинске изборне комисије уз сагласност ЦИК. Квалификације, број и именовање чланова су ближе регулисани Упутством о утврђивању квалификација, броја и именовању чланова комисије основне изборне јединице у БиХ („Сл. гласник БиХ“ број 9/10, 37/19 и 74/11 у даље тексту Упутство).

Одредбом члана 7. став 1. ЗУС прописано је да се управни спор може водити само против коначног управног акта, а ставом 2. тог члана да је управни акт у смислу овог закона акт којим надлежни орган из члана 4. овог закона рјешава о извјесном праву или обавези, односно непосредном личном интересу, физичких и правних лица или других странака у каквој управној ствари.

Дакле, да би се радило о управној ствари потребно је да надлежни орган управе, или други орган у вршењу јавних овлашћења рјешава о извјесном праву или обавези, односно непосредном личном интересу физичких и правних лица или других странака, а према одредби члана 7. став 1. ЗУС, управни спор се може водити само против коначног управног акта.

Није спорно да је СО Р., у оквиру овлашћења прописаних Изборним законом БиХ и РС, одлучивала о избору члана и предсједника општинске изборне комисије на основу процедуре и поступка који је регулисан изборним законодавством и Упутством па је и заштита учесника изборног процеса обезбијеђена у оквиру органа који су дефинисани изборним законодавством. Тако је прописано да сагласност на избор чланова и предсједника општинске изборне комисије даје ЦИК и тек давањем те сагласности, акт Скупштине општине о избору чланова и предсједника општинске изборне комисије добија квалификацију (елемент) коначности како је то правилно закључио нижестепени

суд у побијаном рјешењу. На рјешење о именовану члана општинске изборне комисије СО Р. од 27.3.2014. године, С.С., ЦИК је дала сагласност 29.4.2014. године.

Против одлуке скупштине општине о избору члана и предсједника општинке изборне комисије, правна заштита је обезбијеђена путем ЦИК и коначно жалбом Суду Босне и Херцеговине како је то уосталом наведено у правној поуци рјешења ЦИК број 06-1-07-1-177/14 од 29.4.2014. године којим је дата сагласност на избор чланова и предсједника општинске изборне комисије од стране СО Р.

Правилно одлучивање у овој правној ствари подразумијевало је оглашавање ненанадлежним и одбацавање тужбе у смислу одредбе члана 16. став 3. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13 – у даљем тексту: ЗПП), које одредбе се на основу члана 48. ЗУС, сходно примјењују на правила поступка која нису уређена Законом о управним споровима.

Наиме, цитираном одредбом је прописано да ће се суд по службеној дужности огласити ненадлежним, укинути спроведене радње и одбацити тужбу кад утврди да за рјешавање спора није надлежан суд у Републици Српској.

Стога се нижестепени суд, по правилу, требао огласити ненадлежним, укинути све спроведене радње и одбацити тужбу, али како је суд тужбу правилно одбацио, али из других разлога, то само из тих разлога, побијано рјешење не чини незаконитим.

Тужилац је био вишегодишњи члан општинске изборне комисије па би му требала бити позната процедура заштите изборних права због чега је неоснован његов приговор да суд у побијаном рјешењу није навео која правна заштита стоји тужиоцу на располагању иако је суд у побијаном рјешењу истакао да се правна заштита остварује по одредбама Изборног закона, а овај суд додаје и Закона о суду Босне и Херцеговине.

Једнако тако је неоснован приговор да побијано рјешење треба да садржи поуку о правном средству, јер одлуке у управном спору постају правноснажне у формалном правном смислу даном достављања одлуке странци, па није потребно да садрже поуку о правном средству будући да је одредбом члана 34. ЗУС прописано да против одлука донесених у управном спору не може се изјавити жалба, осим кад је то посебним законом одређено.

Како, у овом случају, посебним законом није одређено да је против одлуке нижестепеног суда дозвољена жалба то није било основа да се у побијаном решењу наводи поука о правном средству будући да против одлука донесених у управном спору није дозвољена жалба као редовно правно средство. Само у случају да је против одлука нижестепеног суда дозвољена жалба као редовно правно средство било би потребно навести у поуци о правном средству могућност изјављивања таквог правног средства. Пошто се против одлука у управном спору могу изјавити само ванредна правна средства, то не стоји обавеза нижестепеног суда да у одлуци наводи поуку да је дозвољено изјављивање ванредног правног средства.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаним рјешењем није остварен ниједан разлог из одредаба члана 35. став. 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Сања Орашчанин

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић